

C A P. VIII.

De Fundatione Monasteriorum, & receptione Hospitum, deque vitanda Monachorum vagatione.

In Refectorio semper servandum Silentium.

3. Ad mensam habeatur lectio; Silentium autem nunquam ab Abbate dispensetur. Si quem vero extraneum Ecclesiasticum aut Sæcularem contigerit ad Monasterium divertere, ipse Abbas solus, vel adhibito aliquo alio Monacho, pro illius Viri dignitate poterit simul cum illo cibum sumere: idque, si fieri poterit, extra Refectorium: alioquin vel ante vel postquam Monachi in Refectorio cibum sumserint.

4. Cum Monachus de Monasterio exire, non debeat nisi socio adhibito, quem sibi Abbas assignaverit, advertat Abbas, ut sic socios accomodet, ne sociis graves sint aut molesti, neque nimis familiares aut suspecti.

5. Nisi necessitas coegerit, (quæ tamen ab Abbate erit cognoscenda & probanda) Monachi ad ministeria, sive ad studium intra Monasterium adducti, de Monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, & cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis; idque ita ab Abbate per turnum distribuatur, ut & disciplina Regularis in Monasterio nihil detrimenti capiat, & omnibus per hebdomadam Monachis facultas exeundi e Monasterio æqualiter detur. Diebus autem Dominicis, & Festis majoribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius Divinis Officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a Divinis Officiis vacuum est.

6. E Monasterio egressi, honestatem & modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora, & Ecclesias minus frequentes adeant: personas, vias, ædes, officinas suspectas aut infames devitent: cum sæcularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta Monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a Monastica disciplina relaxentur: multoque magis a sœmularum colloquio abstinere, neque eas invitant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate aut cum spe magni profectus spiritualis, & consulto expressit Abbate.

Contra ambitiosos.

7. Non permittat Abbas, ut Monachi munuscula offerant Magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocumque modo ambiant; præsertim si deprehenderit eos hac via ad ecclesiasticam Dignitatem vel in Religione gradum prorepere. Si quem vero hujus ambitus reum invenerit, graviter puniat, & ad Abbatem Generalem deferat. Idem de Abbate dicendum, si præter consuetas & necessarias Magnatum visitationes, munerumque oblationes, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse Magnatum amicitias plus æquo captare deprehensus fuerit.

1. Nullum Monasterium, nisi accedente consensu & benedictione Episcopi, & Reverendissimi Domini Patriarchæ, & de licentia Abbatis Generalis, atque Hegumenorum, nobis a Fundatoribus aut Patronis oblatum accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero Abbas sive propria, sive Congregationis etiam Monachorum auctoritate id fecerit, pœna gravioris culpæ subiacet in Religione, si licentia tantum Abbatis Generalis & Hegumenorum defuerit; & puniatur etiam ab Episcopo, & a Reverendissimo Domino Patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit: omnesque Monachi, Abbati consentientes, eidem pœna subiacent; & actus Monastici ibidem facti, ut Novitiorum admittio, ac professio, irriti & inanes declarantur.

2. Illud vero solum Monasterium fundare vel accipere, ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, & sufficiens Monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus Monasterio legatis, vel ex terræ fundo, de quo ex labore manuum vivere possint.

3. Omne Monasterium, quod Monachi nostræ Congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem sit clausum, ut mulieribus cujuscumque dignitatis aut ordinis nulla ratione pateat.

4. Extra ipsius Monasterii Clausuram, vel in loco intra Monasterium ad id destinato, Hospitium erigatur, in quo Hospites ad nos divertentes accipi possint: Et mulieres quidem in loco valde remoto ac proorsu separato a viris & a Monasterio. Neque Abbas, neque Congregatio Monachorum potest alicui, vel Ecclesiastico vel Sæculari Cellam in ipso Monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in Hospitio locus omnino defuerit, aut personæ accipiendæ minime convenerit, ut cum Episcopus aut Reverendissimus Dominus Patriarcha ad nos divertit.

5. Nulli Abbati aut Oeconomo licebit, Monasterium re alieno gravare absque inevitabili necessitate; nec vendere aut commutare vel quovis modo alienare possessiones, fundos, aut annuos census, Monasterio donatos aut acquisitos, sub pœna depositionis ab officio, & inhabilitationis tam Abbatis, quam Oeconomi, & Monachorum, si assensum ad hoc præbuerint, nisi obtenta prius facultate ab iis, ad quos spectat, & consensu Abbatis Generalis.

6. Pecuniæ exactæ de redditibus Monasterii, aut a Benefactoribus Monasterio donatæ, non retineantur in manu cujusquam, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit penes Abbatem, altera penes Oeconomum. Item Instrumenta fundorum Monasterii, vel rerum donatarum, aut Testamentorum clausula, aut alia quæcumque

Monasteria non recipienda sine expresso Episcopi & Patriarchæ consensu.

Intra in Monasteria mulieribus interdicendum.

De Hospitio, & Hospitibus.

De re alieno non accipiendo, Monasterii rebus non alienandis &c.

De redditibus, fundorum Instrumentis &c.

docu

documenta, ad res temporales Monasterii spectantia, in publica forma redacta, in Arca vel in Archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra.

Re Monachis quolibet modo provenientia Monasterio applicentur.

7. Quæcumque Monacho Professo donantur, sive ex hæreditate proveniunt, tam mobilia quam immobilia, omnia Monasterio statim & sine dilatione applicentur; usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia Abbatis: ita tamen, ut ex eo usu paupertas religiosa non lædatur, neque murmuratio aut æmulatio in cæteris Fratribus oriatur.

8. Inventarium bonorum tam mobilium quam immobilium in omnibus Monasteriis, fideliter & accurate descriptum, in Archivio conservetur, & unum illius exemplar ad Abbatem Generalem mittatur. Item habeatur Inventarium onerum sive obligationum erga Fundatores & Benefactores tam vivos quam defunctos, quibus Abbas satisfieri diligenter curet.

De translatione Monachorum.

9. Monasteria nostra ita sint invicem conjuncta, ut Monachi possint, Abbatis Generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, & ubicumque is voluerit, ad tempus vel perpetuo collocari. Eius tamen prudentiæ erit, ut non temere Monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis Monachorum & Monasteriorum, & consultis prius, si fieri poterit, aut expedire judicaverit, Abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum Monachorum ac Monasteriorum certiores facere. Bona vero mobilia aut immobilia unius Monasterii ad alterum nequaquam transferantur; maxime si a Fundatoribus ea fuerint certo loco assignata; Sed quæ Monachorum labore, vel ex hæreditate Consanguineorum, aut donatione Amicorum, cuiquam eorum facta, ad Monasterii redditus accesserint, iis poterit Abbas Generalis necessitatibus Monasteriorum indigentium prudenter subvenire: sic tamen, ut Abbates occasionem inde non arripiant Monasteria sua negligentem administrandi.

10. Si Abbas experimento compererit, quemquam suorum Monachorum vel cœli inclementiam ferre non posse, vel alia quacumque de causa Communitati expedire, ut inde discedat, & ad aliud Monasterium proficiatur; de consilio Congregationis Monachorum Abbatem Generalem admoneat, qui illum pro sua prudentia ad aliud Monasterium migrare jubebit. Si vero in longinqua regione fuerint, ita ut Abbas Generalis consuli tempore opportuno nequiverit, tunc Abbas de consensu Congregationis Monachorum mittere poterit Monachum cum literis ad Abbatem Generalem, qui illum in quocumque voluerit Monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit Monachus, omnia, quæ ad iter necessaria erunt, magna charitatis significatione subministrantur ab eo Monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum & utilitatem alterius Monasterii mittitur, illius sumptibus & expensis mittetur. Caveant tamen frequentes Monachorum translationes, ne Monasteriis oneri sint; nec illas sine necessitate fieri permittant.

11. Quemadmodum nulli Monachorum licet decedere de Monasterio, in quo per Abbatem Generalem collocatus est; ita nulli Abbatum fas erit, advenientem Monachum recipere, nisi licentia proprii Abbatis, aut Abbatis Generalis in scriptis obtenta; alioquin, tam qui recipit, quam qui recipitur, pœnam Monachorum vagorum subeant arbitrio Abbatis Generalis. Si quis vero Monachus a proprio Abbate, vel a Fratribus ejus Monasterii, in quo versatur, se injuriam aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque Abbatem Generalem adire; non idcirco ei licebit, inconsulto eodem Abbate Generali, aut saltem Abbate & Congregatione Monachorum sui Monasterii annuente, e Monasterio proficisci; sed debet ad ipsum Abbatem Generalem scribere, & licentiam ab illo primum obtinere: alias ab eodem Abbate Generali tamquam vagus puniatur.

Nullus in Monasterio recipendus nisi scriptam Abbatis licentiam proficiat.

De non vagando extra propriam Provinciam.

12. Nullus, etiam si Abbas fuerit, possit ire extra suam Provinciam quocumque titulo vel pretextu, neque ad parentes, consanguineos, vel affines: neque ullam peregrinationem, etiam sacram, suscipere, absque speciali licentia Abbatis Generalis: neque ex uno Monasterio ad aliud se transferre, etiam pro rebus proprii Monasterii, absque consensu Congregationis Monachorum; nisi Monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud, & redire ad proprium Monasterium valeat. Si quis Abbas huic Constitutioni contraverit, ab Abbate Generali puniatur. Cæteri vero Monachi non Abbates, qui sine licentia Abbatis suorum de uno Monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in Monasterio includantur arbitrio Abbatis, qui jejunium infra super illis ad tempus præscribat.

De non quætuando.

13. Nulli tam Monachorum quam Abbatum licebit ostium, aut per Pagos, sive per Ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens suaserit aliquid petendum ab aliqua persona, id fiat religiose & modeste per Monachos ab Abbate designatos. Si vero per Pagos vel Civitates propter gravem Monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat, nisi ex licentia ab Episcopo, & Reverendissimo Domino Patriarcha in scriptis habenda.

C A P. IX.

De subjectione erga Prælatos.

1. Cum noster Ordo in medio Nationum hæreticarum & infidelium versetur, atque ab universalis Ecclesiæ Capite, marium terrarumque spatiis disjunctus sit, diligentissime curent Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Monasteriorum atque Provinciarum, eorumque Vicarii, ne aut ex locorum distantia, aut proximarum gentium consuetudine charitas atque devotio Monachorum erga Sanctam Petri Apostolorum Principis Cathedralam, & Romanos Pontifices, quoquo modo refrigerat; quin sedulo satagant, ut omnes Monachi intelligant, obedientiam & obsequium erga Sedem Apostolicam Romanam esse

G g

De subjectione Rom. Pontifici:

esse velut nostrae Religionis fundamentum & characterem, quo a ceteris Orientis nationibus Syri Maronitae se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc Majorum nostrorum depositum custodire summpere nitantur & omni ope contendunt, ut tum verbo tum opere tales se esse palam & publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui, & beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquaquam immemores sunt. Et quoniam Divino mandato jubemur, proximam nostram salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum Patrum, ac praesertim Monachorum S. Maronis, qui pro Catholica Religione strenue decertarunt vestigiis inherendo, occasiones capere ad Orthodoxae Fidei propagationem, & ad profectum Nationum ab Ecclesia Catholica discedentium, inter quas versantur; neve earumdem desperent aut negligant conversionem, sed cum omni charitate & patientia, Divino adiutorio freti, procurare illam opportune importune, arguendo, increpando, obsecrando nitantur.

Patriarchae Antiocheno.

2. Honorent quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam, & Reverendissimum Dominum Patriarcham, totam Nationi, Ordinique nostro ab eadem Romana Ecclesia praepositum: cui, tamquam Patri, peculiari affectu & devotione addicti sint, ejusque Decretis & Constitutionibus omnibus, quae Fidei Catholicae, aut Romanis Pontificibus non adversantur, pareant & obtemperant. Nomen quoque ejus post Romanum Pontificem tam in Sacra Liturgia quam in divinis Officiis de more commemorent. In rebus dubiis & gravibus, quae Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam Congregatio Generalis fiat, ejus benedictio ab Abbate generali petatur; postquam facta est, electi Abbas generalis & Hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi: Si opera nostra in rebus ecclesiasticis aut temporalibus, ad Sedem Patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso aut reliquis Praelatis disidium habeant; neque in rebus, ad ejus, sive Praelatorum auctoritatem pertinentibus, se immisceant, sed meminerint, se illius & Praelatorum, in quorum Dioecesis versantur, obsequentissimos filios esse. Si quis huic Regulae quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur.

De Episcopo loci.

3. Post Reverendissimum Dominum Patriarcham Episcopo loci debitum honorem & obsequium deferant, ejus quoque nomen in sacris Diptychis recitantes. Sacramenta, exteris non administrent, neque conciones ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut ullum Ministerium sacrum publicum obeant ad populum, sine expressa ejus licentia.

4. Episcopos, Chorepiscopos, Archipresbyteros, & Parochos, omnesque tam Reverendissimi Domini Patriarchae, quam Episcopi Ordinarii ecclesiasticos Ministros, quo par est, honore prosequantur. In eorum Officiis sese ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum saecularibus, vel erga saeculares

exerceant, nisi jussu Episcopi, & beneplacito Parochorum, curam animarum perpetuam. Monachi ne gerant, neque etiam ad tempus in Civitatibus sine licentia Reverendissimi Domini Patriarchae & Episcopi Ordinarii: in pagis vero, ac praesertim in locis Monasterio contiguis, possunt, si Episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam vel defectum Parochorum, Sacramenta necessaria administrando, concionando, & catecheses faciundo.

5. Quomodo autem Monachi cum Principibus & Potestatibus saeculi se gerere debeant monet Apostolus, inquiens: Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam: nec tantum bonis sed & modestis, sed etiam disculis. Reddere autem jubemur omnibus debita: cui tributum, tributum: cui vectigal, vectigal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem. Si quis igitur Principum saecularium contigerit ad nostra Monasteria divertere, maxime si fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen Magnatum nequaquam se ingerent: nemo enim militans Deo, implicat se negotiis saecularibus: neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera aut patrocinio adversus ecclesiasticas Potestates utantur. Si quid vero cum illis circa bona temporalia Monasteriorum agendum aut transigendum erit, id ab Abbate, aut Oeconomo sic fiat, ut religiosae humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut Monasteriorum fundi possessionesque a tributis & vectigalibus immunes sint.

De non implicando se in negotiis Magnatum.

C A P. X.

De iis, quae observari debent in exigenda ab Abbatibus, & reddenda a Monachis ratione conscientiae.

1. Cum hujus Regulae finis sit spirituale auxilium Monachorum, Abbas summpere caveat, ne vitio suo eadem Fratribus gravis & intoleranda fiat, atque ab ejus observatione paulatim avertantur cum magno suarum animarum, atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu, se patrem exhibeat, adeo ut Monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere astringatur.

2. Non est cogendus Monachus, ut conscientiam suam Abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est, aut confiteri debet apud Sacerdotem. Omnia autem, quae Abbati in hac materia revelantur, intelligat eam sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quae quis de se ipso, suisque defectibus, aut tentationibus Abbati aperit; quae enim de aliis Monachis denunciat, ea sub secreto non cadunt, nisi quoad personam denunciantis.

De secreto servando in rebus conscientiam respicientibus.

3. Hoc secretum Abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita, quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero hujus secreti fidem quovis modo fregisse convicius fuerit,

C A P. XI.

De Renovatione Votorum.

fuerit, denunciatur Abbati generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc Abbas vel Praefectus rerum spiritualium sataget, ut Fratres intelligant poenas impositas fractioni praedicti sigilli, ut inde metum omnem depellant, & ad usum hujus praxis promptiores reddantur.

4. In domesticis exhortationibus ab Abbate inculcetur tam sanctus & laudabilis mos, a sanctis Patribus nostris inductus, & Alumnis suis maxime commendatus. Item ejus necessitas & utilitas non solum ad privatam, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur.

De sperienda Abbati conscientia.

5. Unusquisque igitur magna cum humilitate sub sigillo secreti naturalis, aut quacunque ratione ei placuerit, totam animam suam Abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos praesertim quibus magis gravatur. Quos vero in Fratribus suis deprehenderit defectus, eidem Abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit.

6. Capita autem, quibus conscientiae propriae ratio reddenda erit, haec fere sunt, ex quibus cum ea retulerit, quae ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab Abbate, ut se ipsum interrogando juvet ac suppleat. Si quid esse judicet, quod ad majorem ipsius Monachi profectum opportunum esse videatur.

De quibus rebus reddenda ratio.

Primo, An vivat contentus juxta suam vocationem: & quomodo se habeat circa vota substantialia Religionis.

Secundo, An sentiat aliquas animi perturbationes, tentationes molestas, & de facilitate seu difficultate & modo eis resistendi: & ad quos affectus vel peccata sit magis propensus & incitatus: Et quomodo observet, quae ex Constitutionibus & Regulis tum communibus, tum officii sui ad ipsum pertinent.

Tertio, Quomodo rebus spiritualibus sit affectus: quarum virtutum studio praecipue intentus: quantum temporis orationi tributa, & tum vocali an potius mentali juvetur: Num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, desolationem & vagationem mentis patiatur: De fructu, quem ex sacra Communione, Confessione, & aliis exercitiis spiritualibus percipiat: De mortificationibus, poenitentis, & aliis, quae faciunt ad spiritus profectum: & in specie de preparatione ad injurias, & alia molesta, a quo animo ferenda.

Quarto, De Fratribus, & quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino: & an alicui sit plus familiaris quam aliis: An aversionem animi sentiat ab aliquo, & an offensus sit in aliquo a quoquam: & quomodo sit affectus erga omnes.

Quinto, Num post ultimam rationem conscientiae, quam reddidit, majorem aut minorem fructum fecerit.

6. Quod Monachus cum Abbate, idem praestare debet Abbas cum aliquo ex Monachis circa rationem conscientiae propriae reddendam.

1. Ut firmitus Monastica disciplina retineatur, Monachi nostri in die Festo Sancti Patris Antonii die 17. mensis Januarii vota solemniter quolibet anno renovent, hoc modo:

Quotannis renovanda vota.

2. In Congregatione Monachorum una hebdomada ante festum Sancti Patris nostri Antonii Abbas moneat omnes Religiosos de futura votorum renovatione, ut unusquisque se praeparet ad Confessionem sacramentalem in pervigilio Festi, vel ipso die faciendam: ubi Communionem Fratrum ac Liturgia assoluta, congregentur omnes in locum a saecularibus separatam, in quo Abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis Litanis Beatae Virginis Mariae, & recitatis secreto Oratione, Dominica, & Salutatione Angelica, ipse Abbas flexis genibus coram Altari legat clara voce sequentem formulam:

Formula, ac caremonia in votorum renovatione.

Ego N. N. renovo meam professionem Monasticam, & promitto Deo omnipotenti, Beatissimae Virginis Mariae, Sancto Patri nostro Antonio, & Reverendissimo meo Abbati generali N. N. ejusque successoribus, obedientiam, paupertatem, & castitatem usque ad mortem juxta Regulam & Constitutiones nostras. Item promitto, me nullam Dignitatem, sive in Ordine nostro Monastico sive extra, ambiturum, vel postulatorum per me ipsum aut per alios, seu acceptaturus, nisi jussu Superiorum.

Si sit Abbas generalis, omittat ea verba, & Reverendissimo meo Abbati generali, ejusque successoribus, & loco eorum dicat, & Reverendissimo Abbati generali pro tempore existentis.

Tum surgens Abbas ad latus dexterum Altaris sedeat: Mox alii Monachi juxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis Votorum ex chartula, sive libro in manibus Abbatis existente, genuflexi ante ipsum Abbatem proferant. Quibus finitis, surgat Abbas & omnibus aliis genuflexis, faciat Absolutionem, dicens:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & condonet peccata vestra, & perducat vos ad vitam aeternam.

Respondent. Amen. Abbas: Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. Respondent. Amen.

C A P. XII.

De Monachis infirmis & decedentibus.

1. Cum Monachus graviter aegrotare ceperit, statim constiteatur Abbati, vel Confessario ab eodem deputato, & Sacra Communionem reficiatur, servata ad hoc hora magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem confessio differri

Infirmi primo die confiteari debent.

